

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Glorjana Veber: "Vsak človek nosi v sebi nekaj dobrega, četudi prepoznavamo zgolj tēmo."

OD VSISI · OBJAVLJENO 20. MAJA, 2021 · POSODOBLJENO 21. MAJA, 2021

Foto: Jan Pernat

Glorjana Veber: Humanistka, pesnica, politologinja, raziskovalka duhovnosti in doktorica družboslovnih znanosti, smeri literarnih ved.

Dobiva se v soboto zjutraj pred njenim domom v Savinjski dolini. Parkiram in zazvoni mi telefon.

Živjo. Prihajam. Se opravičujem, trening se mi je malce zavlekel.

Pogledam na uro. Petnajst do devetih. Ob mojem spopadanju z zaspanostjo je njena omemba treninga v meni zbudila predstavo jutranjega športnega mučenja.

Glorjana je lani presenetila s knjigo 500-ih misli o življenju **Modróko, Akašeijke**, vsebino katere je v štiri dnevni duhovni izkušnji kanalizirala iz akaškega polja.

Do **Modróka** je Glorjano javnost poznala predvsem kot pesnico in avtorico številnih inovativnih-eksperimentalnih projektov s poezijo. V okviru svojega takratnega Inštituta IRIU je z njimi deset let na domiselne načine burila domače in mednarodno kulturno okolje. Zato je bila njena nenavadna in močna duhovna knjiga akaških misli, ki jih imenuje akašeijke, za marsikoga presenečenje, a ne za njo. Duhovnost je raziskovala že od rane mladosti.

Glorjane pred najinimi intervjuji, ki jih je bilo v zadnjih letih kar nekaj, nisem poznala. Prvemu intervjuju je botrovalo naključje, naslednjim moja radovednost. Pogovori z njo so odpiranje novih dimenziј, njeni pogledi na svet in življenje, ki ga živi, pa povsem drugačni, kot smo jih vajeni. Preprosta, skromna, misteriozna in nasmejana vedno preseneča z nepoznam, a zanjo običajnim. Kar se nam zdi v življenju velikokrat težko razumljivo in dojemljivo, razloži lahko in odstre marsikatero tančico našega bivanja.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Skupaj se odpeljeva nekaj kilometrov stran od njenega doma na svež zrak v bližino trav in dreves, kjer se najino začetno kramljanje prelije v intervju.

Med branjem Modróka sem se večkrat vrnila k akašeji, ki pravi: “Človekova želja po duhovnem povišanju sporoča, da ni pripravljen na klic višjega.”

Preden pojasnim, bi rada povedala, da je bistveno tisto, kar je v besedah, in to je energija. Pomembna je tišina, ki jih rojeva. Besede so velikokrat lepe, gladke in ljubezne, a je njihova energija recimo bodičasta – kot loki, ki streljajo s puščicami. S pomeni sporočajo eno, medtem ko z energijo razkrivajo nekaj povsem drugega. Ne samo človek, tudi besede so bodisi celovite ali v konfliktu med svojim pomenom in energetsko sliko. Ko je ta dualnost v njih združena, imajo potencial. In veš kakšen vpliv ima tovrstna energija, ta droben metulj, ki s krilci zamahne k bralcu oziroma poslušalcu.

Iz sedečega položaja pokrčenih nog razklene roki. Upala bi si trditi, da so ji ljubši pogovori, kakršen je nain – brez kamer. Deluje mi, kot da je v nekakšnem zenu, ki ga krasí njen nasmeh. Ostaneva brez besed. V tišini se sprostim.

Ja, pozabiva, da sva na intervjuju. Tu sva in to je vse, kar imava in hkrati nimava.

Z obema dlanema me prime za mrzlo roko. Njene so tople, zelo tople.

Pozabi na moje dlani, ni jih, sama si, odpotuj v svoj dom, v maternico.

Tega nisem pričakovala. Z očmi me vpraša, prikimam nazaj in začne me voditi skozi moje telo. Čutim, da se počasi segrevam. Na koncu se na pol solzna pričnem smejeti. Obe se smejava in občutim poseben mir. Skušam se spomniti, če sem že kdaj čutila podoben občutek.

To je tvoj plamenček. Ali veš koliko časa je minilo?

Pol ure? Več?

Približno pet minut.

Presenečena sem. Rekla bi, da je bilo vsaj pol ure.

Čas, ki ga zaznavamo je odvisen od našega zavedanja. Zanimiva izkušnja, kajne?

Spet prikimam. Glorjano sem v najinih intervjujih že dobro spoznala. Tako mislim po vsakem pogovoru, dokler se znova ne spustiva globlje. Običajno se nekam zagleda, kot bi tam pobirala misli, ki jih bo povedala, in potem počasi odgovori: resno, milo, drugič igrivo.

Omenila si akašejo, da človekova želja po duhovnem povišanju sporoča, da še ni pripravljen na klic višjega. Lahko bi rekla tudi, da kakršnakoli človekova želja sporoča, da človek ni niti pripravljen niti srečen. Kaj pa ti misliš? Kam je usmerjena želja? V kateri čas?

V prihodnost. No, tudi v preteklost je lahko.

Drži, sedanost je pa nekaj “snedlo”, mar ne (smeh)? Ko nečesa v danem trenutku nimamo, si to želimo. Ampak, kaj to pomeni? Kaj človek s tem sporoča sebi? S kakšno energijo se takrat hrani? To so ključna vprašanja. Vedno gre za energijo – njeni kroženje in transformacijo.

Kadar gojimo željo, ne moremo hkrati gojiti sreče. Ker še nismo izpolnjeni, se še nismo prepoznali kot celota. Če bi bili izpolnjeni, tudi željá ne bi imeli. Želje so kot povrhnjica, kapljice olja na vodi. Več kot jih je, debelejša je plast nad bistvom, ki ga je potrebno izkusiti – vodo. Ampak ljudje raje tekamo iz uresničitve ene želje v drugo s pričakovanjem: sedaj pa bo “to to” in bomo srečni. Tako je, kot si ugotovila: z željo se beži v prihodnost. Iz česa se beži?

Iz sedanosti?

Prikima.

V naših željah leži spoznanje, da ne sprejemamo trenutnega življenja, torej tudi sebe ne. Če bi se sprejemali, bi se radostili – proslavljali bi, kar smo in kjer smo, ne bi imeli potrebe po novih željah. Morebiti v svojem življenju uživamo, a med uživanjem in ljubezni je razlika. Ljubezen nima željá.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Prostor od koder prihaja občutenje približka sreče, nadomestka ljubezni, je um. In vseeno je ali se naša želja nanaša na materialni ali duhovni svet. Če imamo želje v duhovnem svetu, še vedno nismo opravili izpita iz celote. Ego nas je le še bolj prefinjeno pretental in pokazal, da še nismo pripravljeni na naslednji duhovni korak. Kako le, če se ne sprejemamo. V tem primeru živimo v iluziji prihodnosti in sanj – še ne živimo zavedanja sedanjosti. Nekaj se nam o njej svetlika, ker je naša fizičnost v sedanjosti, a naše misli begajo bodisi v preteklost bodisi v prihodnost oziroma v različne nematerialne svetove. S telesom smo tu, miselno "tam" – v načrtih in podobnem. Duhovno smo tudi v prostorih, ki se jih manj ali ne zavedamo. Posledično je clovek v nenehnem konfliktu oziroma boju s svojim lastnim obstojem. Če temu dodamo še njegovo vpetost v družbeno okolje, je to zahtevno, kaotično in energetsko zelo potratno stanje, kar vpliva tudi na porast težav vezanih na clovekovo psiho.

Na kratko povedano: želja zasužnuje. Res je, da je vsak napredok, ki je posledica uresničene želje, spoštovan sladkorček. Ampak sladkorček ni ljubezen. Ljubezen je, ko čutimo sladkobo brez sladkorčka. In takšna sladkoba je resnična, ne navdaja nas z ovisnostjo oziroma navezanostjo, ker smo mi sladkoba, mi smo ljubezen – sladkoba svetlobe, ki je svobodna.

Ko pomislim na svoje službene, družinske in druge zahteve, si težko predstavljam, kako bi to vpeljala v prakso?

Če ne začnemo na začetku, res ni enostavno. Zapleteno deluje, ker naša družba funkcioniра tako, kot da se vozi vzvratno in ne naprej. Ni iz trte zvito, kar pravijo, da ljudje v večini delajo zato, da bi postali srečni, namesto da bi bili najprej srečni in v tej sreči delali, kar jih veseli. Na zavedanje in življenje brez želja, smo pripravljeni takrat, ko smo srečni. Vendar izobraževalni sistem raje krepi naše polnjenje informacij namesto zavedanja.

V šolah nas naučijo, da je najpomembnejše biti številka ena – zmagovalec, oziroma zmagovalka. Za to so potrebni močna želja, volja in strast. In močnejši kot je posameznikov konflikt, močnejša je njegova zavestna ali podzavestna želja po uspehu. Zagotovo si že srečala uspešne ljudi s porcelanastimi nasmehi. Ko se jim v samoti razbijajo, so jih primorani lepiti z novimi željami. To pa terja dokazovanja, aplavze, občudovanja, pritrjevanja in bleščice, da z njimi prekrijejo rano razbitine – drugače ne gre, preveč so vložili, preveč so izgubili že na začetku. In če ne dobijo, kar so si zastavili, s svojim ravnanjem velkokrat izkazujejo svoje nezadovoljstvo z različnimi oblikami zaničevanj, norčevanj, izsiljevanj, pogojevanj, pričakovanj. Ti pa z razvojem clovekove duhovnosti pridobivajo tudi na prefinjenosti. Vendar ni vse tako enoznačno kot pripovedujem. To je le najbolj tipičen primer. Ne bi bilo res, če bi kdo sklepal, da ne spoštujem ljudi, ki so pojmovani za uspešne ali zmagoslavne.

Ob takšnem dojemanju drugih se je dobro vprašati, če je to realna slika ali pa morebiti projeciramo svoje nezadovoljstvo na to osebo. Zato je potrebno pomesti pred svojim pragom in se spustiti po težki poti v nezavedno, ker: "Kar seješ, to žanješ." Če seješ iz konflikta, boš žel iz konflikta – tudi uspeh. Delovanje iz bodisi konflikta ali transformiranega konflikta, reciva mu razrešeni konflikt, sta zato dve različni zadevi. V prvem primeru deluje energija duhovno "proti nam" – "antisrečno", v drugem pa skozi nas. In ne zato, ker bi bili v drugem primeru osvobojeni, ampak ker smo svoboda. Takrat se skozi naša usta smeji še naše telo.

Ampak zakaj prihaja do tega? Zakaj tako težko vidimo svojo zmoto? Zakaj se jo tako zelo oklepamo?

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Prostor od koder prihaja občutenje približka sreče, nadomestka ljubezni, je um. In vseeno je ali se naša želja nanaša na materialni ali duhovni svet. Če imamo želje v duhovnem svetu, še vedno nismo opravili izpita iz celote. Ego nas je le še bolj prefinjeno pretental in pokazal, da še nismo pripravljeni na naslednji duhovni korak. Kako le, če se ne sprejemamo. V tem primeru živimo v iluziji prihodnosti in sanj – še ne živimo zavedanja sedanjosti. Nekaj se nam o njej svetlika, ker je naša fizičnost v sedanjosti, a naše misli begajo bodisi v preteklost bodisi v prihodnost oziroma v različne nematerialne svetove. S telesom smo tu, miselno "tam" – v načrtih in podobnem. Duhovno smo tudi v prostorih, ki se jih manj ali ne zavedamo. Posledično je clovek v nenehnem konfliktu oziroma boju s svojim lastnim obstojem. Če temu dodamo še njegovo vpetost v družbeno okolje, je to zahtevno, kaotično in energetsko zelo potratno stanje, kar vpliva tudi na porast težav vezanih na clovekovo psiho.

Na kratko povedano: želja zasužnuje. Res je, da je vsak napredok, ki je posledica uresničene želje, spoštovan sladkorček. Ampak sladkorček ni ljubezen. Ljubezen je, ko čutimo sladkobo brez sladkorčka. In takšna sladkoba je resnična, ne navdaja nas z ovisnostjo oziroma navezanostjo, ker smo mi sladkoba, mi smo ljubezen – sladkoba svetlobe, ki je svobodna.

Ko pomislim na svoje službene, družinske in druge zahteve, si težko predstavljam, kako bi to vpeljala v prakso?

Če ne začnemo na začetku, res ni enostavno. Zapleteno deluje, ker naša družba funkcioniра tako, kot da se vozi vzvratno in ne naprej. Ni iz trte zvito, kar pravijo, da ljudje v večini delajo zato, da bi postali srečni, namesto da bi bili najprej srečni in v tej sreči delali, kar jih veseli. Na zavedanje in življenje brez želja, smo pripravljeni takrat, ko smo srečni. Vendar izobraževalni sistem raje krepi naše polnjenje informacij namesto zavedanja.

V šolah nas naučijo, da je najpomembnejše biti številka ena – zmagovalec, oziroma zmagovalka. Za to so potrebni močna želja, volja in strast. In močnejši kot je posameznikov konflikt, močnejša je njegova zavestna ali podzavestna želja po uspehu. Zagotovo si že srečala uspešne ljudi s porcelanastimi nasmehi. Ko se jim v samoti razbijajo, so jih primorani lepiti z novimi željami. To pa terja dokazovanja, aplavze, občudovanja, pritrjevanja in bleščice, da z njimi prekrijejo rano razbitine – drugače ne gre, preveč so vložili, preveč so izgubili že na začetku. In če ne dobijo, kar so si zastavili, s svojim ravnanjem velkokrat izkazujejo svoje nezadovoljstvo z različnimi oblikami zaničevanj, norčevanj, izsiljevanj, pogojevanj, pričakovanj. Ti pa z razvojem clovekove duhovnosti pridobivajo tudi na prefinjenosti. Vendar ni vse tako enoznačno kot pripovedujem. To je le najbolj tipičen primer. Ne bi bilo res, če bi kdo sklepal, da ne spoštuje ljudi, ki so pojmovani za uspešne ali zmagoslavne.

Ob takšnem dojemanju drugih se je dobro vprašati, če je to realna slika ali pa morebiti projeciramo svoje nezadovoljstvo na to osebo. Zato je potrebno pomesti pred svojim pragom in se spustiti po težki poti v nezavedno, ker: "Kar seješ, to žanješ." Če seješ iz konflikta, boš žel iz konflikta – tudi uspeh. Delovanje iz bodisi konflikta ali transformiranega konflikta, reciva mu razrešeni konflikt, sta zato dve različni zadevi. V prvem primeru deluje energija duhovno "proti nam" – "antisrečno", v drugem pa skozi nas. In ne zato, ker bi bili v drugem primeru osvobojeni, ampak ker smo svoboda. Takrat se skozi naša usta smeji še naše telo.

Ampak zakaj prihaja do tega? Zakaj tako težko vidimo svojo zmoto? Zakaj se jo tako zelo oklepamo?

Tako so nas naučili. Naj ne bo to izgovor, ampak realna podlaga, da to presežemo. Presežemo pravzaprav ni prava beseda, ker ničesar ni potrebno preseči, ampak z golj izkustveno razumeti. Takrat je spremembra naravna.

In ravno zato, ker smo od majhnih nog naučeni, se je pomembno učiti iz lastne izkušnje. Poglejte recimo šport. Ali kdaj začnemo pri vzdiganju uteži z najtežjo utežjo in najtežjo vajo? Ne. Če ne sprejmemo dejstva, da ta trenutek dvignemo z rokami nad glavo pet kilogramov, jih ne bomo nikoli petnajst, dvajset in tako dalje. In to je resnično. V športu nam je to razumljivo. Tudi to je izkušnja, ki jo potrebno zgolj integrirati na ostala področja življenja. In most do tja je hvaležnost, je sprejemanje trenutnih danosti.

Zapolnimo vsak trenutek s hvaležnostjo – vsak svoj gib. Pojdimo vanj z zavestjo, bodimo gib, zlijmo se z njim – bodimo svoja roka, ne njen avtomatizem – bodimo zavedanje giba. Napolnimo z zavestjo svojo nogo, svoj prst na nogi, svoj pogled, da bo naposled naše dihanje hvalnica hvaležnosti in opazujmo: naše želje prično izginjati. Izginjajo tako, da se transformirajo v hvaležnost in sprejemanje. Hkrati pa spoznamo bedo, ki jo nosi želja. In to je naša osebna izkušnja, ki je resnična. Izkušnja o kateri nismo brali, ampak smo jo doživelji. In ker smo jo doživelji, ne moremo več delovati iz konflikta, ampak iz sprejemanja. Zdrav napredok je zgolj transformacija.

Takrat smo eno s kozmosom, tako da smo kozmos. Ne upiramo se, ne bežimo več, ampak samo sprejemamo skozi svojo odprtino dihanja in izpuščamo skoznjo. Beg in boj sta samo dve različni strani kovanca. Proti čemur se clovek borí, ga slej kot prej nadvlada – tako deluje energija. In pred čemer beži, ga slej kot prej ujame. Potrebno je zgolj sprejeti, kar smo, ker to nam prihaja naproti. Morebiti je to hvaležnost šivanja, hvaležnost športa, hvaležnost podjetništva, hvaležnost sprehoda v naravi, hvaležnost uživanja hrane, teka in podobno.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Ob teh besedah sem se spomnila še na en zapis iz Modróka, da ne moremo dobiti tistega, kar si želimo, ampak, kar je resnično. V sebi sem pričela vrteti svoj film življenja in se pridružila Glorjanini misli, da si ga velikokrat otežimo sami.

Želja je torej iluzija. Kako se ji naj izognem, če niti beg niti boj nista pravo orodje?

Se lahko iluziji izognemo? Kako se pa sploh lahko izognem nečemu, kar ni resnično? Nemogoče, ker tega ni, ker to ni realno – je kot boj z mlini na veter. In zakaj bi se čemurkoli sploh izogibali? Izogibamo se, ko imamo nezacetljeno rano. Že majhen dotik nanjo zaboli.

Je pa res: ljudje smo radi nagnjeni k trmi in zato gremo tudi v duhovnosti velikokrat do skrajnosti. S strogo disciplino, odpovedovanjem, bojem in podobno. Če bi rekla, da to ni pomembno, ne bi držalo. Drži, a to je korak. Recimo: disciplina je orodje, ki nas pripelje do meje. Zakaj? Če še naprej okopavamo polje z motiko, kako bomo kos desetim poljem, če jih dobimo? Z enakim orodjem? Z enakim načinom? Nemogoče. Kaj se zgodi, če vztrajamo pri starem? Vsak dan pridno "motikamo" deset polj, dokler trdna volja in pridnost ne pokopljeta naše hrbtenice. Zato je med disciplino in inteligenco pomembna razlika.

Ampak iluzija obstaja, doživljamo jo.

Iluzija obstaja kot igratka, ko nismo opravili lekcije ega. Iluzija pomeni zgolj to, da vidimo nekaj takšno, kot ni. To je tako, kot če se brisalci sredi vožnje, ko močno dežuje, pokvarijo. Lahko silimo z glavo skozi zid, se borimo z dežjem, z naravo, a bomo zaradi tega, ker vidimo skozi steklo popačeno sliko realnosti, v nevarnost spravili sebe in še koga.

Lahko pa zapeljemo ob rob ceste, kjer rešujemo izziv na različne načine. Lahko se smilimo samim sebi, lahko koga pokličemo na pomoč tako, da še njega ali njo obrisipamo z jezo, lahko pa prevzamemo odgovornost. Situacijo rešimo čim bolj praktično in mirno. Ko je mimo, jo osmislimo za nazaj, kaj smo se z njo naučili o sebi. Morebiti je bilo naše ravnanje lahkomiselno, ker so brisalci že nekaj tednov slabo delovali in smo se tolažili: "Ah, bo že ..." ali pa: "Sedaj se nimam časa ukvarjati še s tem." Morebiti nam je kdo svetoval, da jih menjajmo, mi smo pa trmolagili: "Kaj neki mi zdaj ta pamet soli," in podobno. Vsak dogodek, vsaka situacija, vsak človek nam nosi sporočilo – darilo spoznanja, ki ga v tistem trenutku potrebujemo.

In kaj smo se naučili iz te enostavne življenjske izkušnje? Prva in druga oseba sta se bodisi z smiljenjem sami sebi ali z jezo subjektivno vključevali v zunanjost: s prizadetostjo. Tretja oseba je situacijo sprejela in jo rešila. Ni je rešila zgolj "mehansko", torej zgolj tako, da so naposled brisalci delali. Rešila jo je celostno, saj je v sebi prepoznala področja, na katerih je potrebno, da še zraste. In rada bi ponovila še enkrat: bistveno je, da se v zunanjost ne vključujemo subjektivno. Ker če se, to ni resnično, ustvarjam iluzijo. Nič, kar imamo, ni naše.

Pa saj nismo ljudje roboti!?

Pomežikne mi. Nekaj preprostega in ljubečega je na njenem obrazu, da ozavestim, da se razburjam brez potrebe.

Dajva, spijva še malo mineštare.

Tako imenuje svoje "barvaste brozge" – če si izposodim eno izmed njenih neštetih domiselnih besednih zvez. Izmenjave pijevo mojo oranžno in neno zeleno. Sta kot nekakšna slastna smetanasta frapeja, ki jima težko določim sestavine. Glorjana si izmisli igro Spomin barvaste brozge, zaradi česar se skoraj že veljava od smeha. Vsaka mineštra ima namreč dvajset ali več sestavin, ki si jih ni lahko zapomniti: neoluščena konoplja, laneno olje, cimet, kurkuma, skuta, korenje in podobno si še zapomnim, potem pa postaja bolj zapleteno.

Kako si zapomniš vse sestavine?

Zato, ker sem to dejansko "namineštrirala" (se zasmeji z zelenimi brki). Za resnico ni potrebno veliko razmišljjanja, hitro se jo zapomni. Če bi ti pripravljala to "brozgalico", bi si tudi zapomnila, ker bi za spominom stala izkušnja – dobre obdržimo, slabe pretransformiramo. Kuhanje zna biti izredno zanimivo. Dve sestavini sta lahko vsaka zase zares precejšnja neokusna, a zdravilna "ogabnarija". Ko ju pa zmešaš, postaneta čaravnija okusa.

Nasmejim se.

Očitno bo držalo, da z duhovnostjo postanemo spet otroci.

Ja, otroci sedanosti. A ni zanimivo? Lahko je kuharjeva hrana še tako vrhunska, a če bi jo postregel v umazanem krožniku, bi bila zaradi umazanje njegova mojstrovina okusa le še bled spomin. Smešno je, ljudje mislimo, da bomo ugledali lepoto, ne da bi očistili svojo notranjo dušno posodo.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-gloryjana-dr/>

Glorjanina kombinacija prisrčnega smeha, skromnosti ter njene energije, s katerimi kot za šalo niza življenjske modrosti, me navdajajo z občutkom lepote. Sediva in niti približno ne vem, kaj jo bom vprašala – ali bo pa ona morebiti vprašala mene. V pogovoru imava veliko tišin, ki niso zadrega, nelagodje ali razmišljanje, kaj povedati – nič ni potrebno in to je čudovito. Z nekaterimi sogovorniki je resnično enostavno zgolj biti.

Prej si rekla, da nič ni naše. Se ti ne zdi to precej težka trditev? Če to drži, potem tudi steklenički iz katerih pijeva, nista tvoji?

Na obrazu ji vidim, da ji je moje predzrno vprašanje všeč.

Kako dobro si to povedala (smeh). Ampak veš, rada bi izpostavila tudi to, da ne trdim, da imam karkoli prav. Odgovarjam zgolj z zavedanjem, ki ga zmorem v tem trenutku. Vsak trenutek rastemo. Jutri verjetno ne bi odgovorila enako, ampak z višjim oziroma globljim zavedanjem. In nekomu drugemu bi na isto vprašanje odgovorila na drugačen način, ker ima vsako zavedanje svojstvena ušesa in oči. To ne pomeni, da se obračam po vetru, le-to, da se zavedam, da ne vem. Ne omejujem svoje zmote ali vedenja. Izhajam iz svoje izkušnje in ljudje se po izkušnjah razlikujemo – vsaka je edinstvena. Seveda pa govoriva o življenju in ne politiki, ki nima z življenjem nič skupnega.

Kar se pa tiče stekleničk, sta iz vidika iluzije res moji. Od koga pa bosta, ko me recimo enkrat ne bo več v tej obliki? Od koga bo takrat hiša, ki jo nekdo posedeju? Ne samo osebe, tudi stvari so vedno samo svoje – od samih sebe. Je pa res, da ljudje še kar potrebujemo moj avto, pa mojo hišo, pa mojega boga, pa mojo vero, pa mojo ljubezen, pa mojega partnerja, pa mojo družino, pa mojo duhovnost, pa moje sanje, pa mojo rešitev, pa moj pogled na svet – moje, moje, samo da je moje. Lahko si samo domišljamo, da je to naše, a v resnici ni. To je družbeni dogovor o imetju, narava in družba se pa velikokrat razhajata. Zato je potrebno takšno spoznanje odgovorno integrirati v svoje življenje.

Zvito se namuznem.

Potem takem ti bom steklenički vzela!

(Smeh) Kar govorim, ne pomeni, da se bom recimo odpeljala s tujim avtom. Govorim o tem, da nimam subjektivnega odnosa s predmetom ali osebo – ne vežem ga na svoj jaz. Ne vpliva na moje doživljanje sreče, zadovoljstva, ljubezni. Neka oseba je ob meni, vendar ni moja, od sebe je. Hvaležna sem, da z mano deli doživljanje trenutkov, ki dobijo novo kvaliteto – skupno barvo. Vendar pa ljudje radi vstopamo v življenje drug drugega s projekcijo, z barvami, ki smo si jih ustvarili v glavi ali v srcu, namesto da bi prepustili, da življenje samo obarva skupen prostor. Skratka, ko v sebi nosimo izkušnjo, da nič ni naše, je hvaležnost še bolj globoka – blažena je.

Nisem še srečala osebe, ki bi uporabljala besedo blaženost.

Ja, časi ne morejo postati blaženi brez blaženih ljudi.

Rekla si, da osebe ali predmeta ne vežeš na svoj jaz. Je to rešitev za boljše delovanje naših odnosov?

Če je to rešitev ali ne, ne vem. Je pa zanimiva ta naša družba omrežij. Vsepovsod slišimo, kako pomembno je povezovanje, mreženje v poslu, v marketingu in podobno. Hkrati bi pa imeli svobodo. Zelo težka in precej kontradiktorna kombinacija, mar ne?

Zato menim, da je pomembno, da se človek vpraša, kako vstopa v tovrstna povezovanja. Ta prinašajo tudi skušnjave, odvisnost, krepijo iluzijo, stres in pa izčrpanost ljudi. To "skrolanje" po omrežjih morebiti navaja s sprostivijo, a za naše možgane je to prejemanje nenehnih dražljajev in za telo je to vse prej kot pozitivno. In če v tovrstne povezave vstopamo subjektivno, da ne moremo sprejemati drugačnih mnenj ali da smo odvisni od naše nenehne mrežne prisotnosti, objav in všečkov, to ni zdravo in rodovitno okolje za razvoj našega notranjega sveta. Prav tako je potrebno upoštevati tudi energetsko onesnaženost mobilnih in drugih naprav, ki lahko povzročajo številne telesne in duševne probleme.

Bistvena je odprtost, torej ne vezanje, saj na ta način med drugim povzročamo tudi zaustavljanje pretoka energije. Poleg tega je potrebno razlikovati med tistim, kar je človekov jaz in kar je ego. To je lahko nevarna preplettenost. Če se človekov jaz napaja iz ega, ki nima zmožnosti videti realne slike, postane takšen tudi njegov jaz, ki bo potreboval vedno več "mojega", da se bo nezdravo "celil". Zato se je za osvoboditev, za bivanje tukaj in sedaj in za samospoznanje, potrebno spustiti v svoje sence. In to je vse prej kot lahko.

Duhovnost ni samo ptička, ki žvrgoli na veji. Duhovnost ni: primimo se za roke in se imejmo radi. Da, primimo se, trdno, milo in iskreno, a ne iz površja, ampak iz čiste notranje studenčnice. In takrat vstopamo v življenja drug drugega brez subjektivnih povezav. Takrat dejansko damo v odnos celega sebe brez računice. Morebiti bomo sprejeti, morebiti bomo zavrnjeni. A če se zgodi slednje, ne bomo prizadeti, ker v nas ni prizadetega mesta – rane.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Če se torej v povezave ne vstopa subjektivno, ne pomeni, da gre za nekakšen robotizem, ampak celovitost. Res pa je, da ljudje večino časa živimo nezavedno: hodimo avtomatsko, jemo avtomatsko. Ko vse to počnemo, smo z mislimi povsem drugie. A tudi razmišljamo pogojeno. To ni zavedanje. Hoja je molitev, čaščenje trenutka, noge, dotika, tal, neba, enako je prehranjevanje.

Bi lahko rekla, da se tudi pogovarjam avtomatsko?

S pojavom koronavirusa so se začele večine sporazumevanja slabšati. Zato sem zelo hvaležna, da se gibam, družim in živim med ljudmi, ki se zavedajo, kako pomembna je odprta komunikacija, da ima številne plasti in dotike, da je ranljivost lepa, da ni dokazovanj, užaljenosti, da je vsakdo zmotljiv, da ni vsevednega "prav", da se pade in vstane, predvsem pa, da vsi rastemo. Takšni pogovori so dejansko dialogi – preplet energij.

Danes se v večini komunikacijo dojema enosmerno – kar pomeni, da recimo poslušaš ali govorиш iz svojega vidika poslušalca oziroma govorca. Naslednji korak je, da hkrati skušaš poslušati z vidika osebe, s katero sodeluješ v pogovoru. In nadalje še tretji, da znaš biti priča temu pogovoru. To je zelo zanimiv vidik in je tesno povezan s tistim, kar sem govorila, da nismo subjektivno vpleteni.

Življenje nam nenehno daje in največ nam da takrat, ko ne pričakujemo. Takrat se rodijo najlepše ljubezni – pa najs bodo to partnerske veze, prijateljstva, poznanstva. To je spontanost, to je narava, to je "brezželjnost", ki jo je potrebno negotovati. Ne kalkulirajmo življenja, ne omejujmo njegovega dihanja s "pravim" ali "napačnim". Življenje je milostno, veliko bolj daljnovidno kot smo sami in dajmo mu priložnost.

Zgodi se tudi, da nas kdo zaradi tega obsodi, ker smo svoji, ker smo drugačni, iskreni in podobno. Zgodi se, da ne izpolnimo pričakovanj nekoga, ampak to ni naše – razočaran in avtor obsojanja je tisti, ki še ne zmore dajati brezpogojo, a zakaj bi obsojali obsojanje? Vse je na poti rasti in transformacije, tudi obsojanje, tudi sovraštvo. Ne širimo ga tako, da ga obsojamo. Dajmo mu ljubezen, iz njenega pomanjkanja izvira.

Prej si omenila problematiko socialnih omrežij. Tvoje objave so resnično polne, ljudje jih radi berejo, komentirajo, vendar včasih tudi zelo dolgo ne objavljaš. Nekateri posamezniki pa čutijo nenehno potrebo, da objavijo sleherni svoj dosežek, več objav dnevno, vse kar se jim dogaja, biti morajo nasmejani in podobno.

Takšna pač sem. Večja kot je notranja sreča, manjša je potreba, da drugi prepoznajo tvojo srečo. Biti takšen kot si, je izliv in mir. Seveda sem naletela na ljudi, ki so me skušali spremeniti: "Več moraš objavljati, več se moraš kazati, več moraš tega in onega, objavljati moraš slike z zanimimi in uspešnimi ljudmi." Ampak to je njihovo in skozi spremicanje drugih ljudi, utrujejo lasten ego. Ne govorim, da je moj način boljši, ampak njihov način ni del mene. A če ne objavljam fotografij, ko športam, se ne ukvarjam s športom? Saj ne hodim v trening center trenirat telefona, ampak svoje telo. Nikoli me ni zanimal uspeh, so me pa že od nekdaj zanimale vrednote. Vsak človek je edinstven in vrednost mojega dela ne more biti večja, če ob njem stoji znana oseba in marketing nima z njim nič skupnega, ima pa iskrenost.

Iz česa naj izvira umetnost in kakšna naj bo? Kako bi označila svojo?

Nisem tu za to, da bi govorila, kako naj kdorkoli živi, kakšna naj bo umetnost ali kako je prav. Moje življenje se je odvijalo in se odvija drugače kot življenje nekoga drugega. Če morebiti najde kdo v mojih besedah in izkušnjah kaj uporabnega – v redu, če ne, tudi v redu. Karkoli kdo najde, ni moje, je od tistega, kateri je našel. Neka oseba bo vsebine, ki prihajajo skozi mene dojemala drugače kot druga oseba ali jaz, recimo. Enako velja za dejanja.

Zato ne morem govoriti iz česa naj izvira umetnost. Bi pa izpostavila primerjavo, da zahodna v bistveno večji meri izvira iz trpljenja kot pa vzhodna. Tista, ki se izraža skozi mene izvira iz ljubezni, iz tišine, blaženosti. V njej ne obstajam jaz kot pesnica, vse je samo pesem.

Ob tvojih odgovorih imam ravno tak občutek: kot da sem v pesmi, sedim pod drevesom in se pogovarjam z duhovno gurujko. Ampak zaposlena si na področju financ in prava in inženirskega podjetja, kar je totalno nasprotje. Imaš tudi manjše podjetje, ki si ga razvila iz svojega inštituta IRIU. Kako zmoreš združevati toliko različnih področij in še kopico umetniških projektov? Nisi niti tipična pesnica niti tipična poslovna ženska niti tipična duhovna gurujka. Kar pišeš, črpaš iz duhovnih izkušenj in kozmične zavesti, danes zgodaj zjutraj si športala, očitno si tudi netipična športnica.

To je pa veliko predalov (smeh). Samo ženska sem, ki dela in ljubi, kar se izraža skozi njo, v tem raste, in to je vse. Zato ob tem ni občutja, ali bi nekaj zmogla ali ne. Ljudje smo si različni. Nekateri se identificirajo s svojim poklicem, statusom, uspehom, družino, izobrazbo in podobnim, drugi ne. Zakaj bi omejevala neomejeno vesolje? Ali sem zato tipična ali netipična ali pa "tipična", slabša ali boljša, mi je vseeno. Bistveni so mi zavedanje, svoboda in ljubezen.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Kar si našela, je pač iz vidika nekoga veliko. Sem tudi lenarjenje, ko "delam nič". Se mi zdi pomembno za regeneracijo telesa, za razvoj duše in psihe. Da, tudi športnih vadb s trenerko ali trenerjem imam precej, šest ali pet tedensko, pa še klub temu skočim na kakšen okoliški hribček, sprehod in podobno. Moje telo potrebuje oboje: šport in meditacijo. To je pač način življenja, del mojega časa, nekdo drug pa gleda televizijo, preživlja prosti čas na socialnih omrežjih ali pa nekaj povsem tretjega. Res pa je, da sem zelo malo na socialnih omrežjih, in če se namenoma izrazim ekonomsko, s svojo energijo znam učinkovito upravljati.

Veliko časa namenjaš tudi raziskovanju duhovnosti in pisanku. V času epidemije si izdala dve knjigi. Zagotovo sta knjigotržna dejavnost in šport v času epidemije svojevrsten izziv?

O športu lahko govorim iz ljubiteljskega vidika. Res pa je, da epidemija ni vplivala na moje vadbe. Vse se da, če to, kar počnemo, ljubimo. In enako velja za delo s knjigami. Vsekakor pa ne morem primerjati svojega dela na tem področju s prizadevanji knjigarn, ki so se soočile z zares zahtevnimi izzivi. Duhovnost in šport sta zame zgolj dve različni, a zelo podobni poti v notranjost – izkušnje, iz katerih se veliko naučim in sta del mene. Tako kot so ples, glasba, poezija in drugo.

Kaj bi povedala o osvoji zadnji knjigi Razkošje? Gre za zelo bogato pesniško zbirko z dolgimi in pomensko razkošnimi verzi. Na Centru za slovenko književnost so zapisali, da so to streznitvene pesmi za dobro človeštva, kritičarka in prevajalka Tanja Petrič je med drugim zapisala, da se odpovedujete imenovanjem, ki izhajajo iz razmerij, razlik ali hierarhij.

O Razkošju bi povedala to, da sem vse povedala v njem. Z izbiro sloga, kjer med drugim navajaš dolge in razkošne verze, se ne omejujem, slog izbere mene, blizu mi je široka izrazna paleta. Da, Tanja Petrič je to med drugim zapisala v spremni besedi. Mogoče se ne odpovedujem imenovanjem, zgolj v "mojem" bitju in v življenju, ki me živi, jih ni.

Opazila sem, da veliko govorиш in pišeš o svobodi, tudi v intervjujih. Danes je to zagotovo aktualna tema, o kateri je bilo v času epidemije že veliko povedanega. Zato me ne zanima v tej navezavi, ampak tvoje pojmovanje svobode v razmerju do druge osebe? Kako lahko drug drugemu damo svobodo?

Drug drugemu ne moremo dati svobode, ker je bistvo svobode, da jo je nemogoče posedovati. Kdorkoli potrebuje, da mu nekdo svoboda da, ne bo dobil svobode. Ko je svoboda od nekoga dana, to ni svoboda – ni je mogoče dati ali prejeti. Svobodo imamo v sebi ali je pa nimamo. Kar drug drugemu lahko ponudimo, in ne damo, je "zgolj" spoštovanje ali nespoštovanje njegove ali njene svobode.

Kaj je svoboda v ljubezni?

Ljubezen je svoboda.

Ko sem omenila epidemijo, mi je na misel poleg omejevanja svobode, prišla tudi izguba. Si se velikokrat soočila z njo? Kako jo razumeš?

Velikokrat, ampak skozi širino in globino izgube, izkušaš širino in globino ljubezni, ki jo živiš. Veliko se naučiš o zavedanju, svobodi, karmi, vzorcih, svojem telesu – ljubezni. Tudi to, da že takoj z rojstvom pričnemo izgubljati. Vem, grozna misel. A dejstvo je, da se vsak trenutek staramo. Zahodna civilizacija ne mara staranja, pozablja, da so šele zreli sadeži dobr. Pozabljamo, da starost nosi čudovite gube modrosti, da so v njih vse reke, ki smo jih preplavali, vse gore, ki smo jih prehodili. Zato so gube lepe, v njih biva naša resničnost življenja.

Žal se pa danes dogaja, da se v imenu epidemije, še bolj "jemlje" otroke iz varstva starih staršev. Babice in dedki so izredno pomembni za razvoj otroka, ker imajo bogate izkušnje. V času koronavirusa smo to vez prezeli z občutkom krivde. Otrokom smo naložili breme smrti. Ne zagovarjam "ujčkaste" vzgoje otrok, poudarjam pa pomen zdrave socializacije, s katero se jih vzugaja v odgovorne posameznike.

Strinjam se, kar velikokrat praviš, da je eno teorija in drugo praksa. Kar pojasnjuješ, se čuti, da ima izkušenjsko podlago v tvojem življenju, je tako? Sicer si ne predstavljam, kako bi bilo mogoče, da tako preprosto in nazorno posreduješ spoznanja. Marsikaj o svojem življenju si že povedala v intervjujih. Kaj je bilo ključno, da si danes takšna, kot si?

Ključno je vse, kar se nam dogaja v življenju – sleherni trenutek. Nekateri pišejo in govorijo, kar poznajo v teoriji, oziroma si želijo, in jim to kasneje pride ali ne pride naproti, drugi pa iz prakse prelijejo spoznanja v teorijo. Kaj je bolje, naj presodi vsak sam, zagotovo pa prejemamo tisto, kar potrebujemo za razvoj zavedanja. Od nas je odvisno ali to opazimo, se s tem ukvarjam in integriramo v svoje življenje.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Duša in telo, ki se manifestirata skozi celoto fizičnosti in duhovnosti, v kateri sem izražena, funkcionalnata iz izkušenj, ki sem jih doživel/a in jih doživljam – iz prakse v teorijo. Tako je bilo, ko sem bila še deklica, in to sem ohranila. Veliko nam je tudi danega, kar prinesemo s seboj. Poleg tega se rodimo določenim staršem – v družino, ki ima zgodovino. V njej na nas vpliva tako dobro kot slabo. Zato je pomembno prepoznavanje družinskih vzorcev, vlog in karme. Pomembno je, da slabih oziroma manj dobrih vzorcev ne zanikamo, ampak jih transformiramo. Imamo pa karmo tudi kot država in človeštvo. Kako bo vplivala na posameznika, je pa odvisno od njegovega zavedanja. Razumevanje karme je torej pomembno tako iz individualnega, družinskega kot širšega kolektivnega in kozmičnega vidika. In višje kot je naše zavedanje, lažje je naše sobivanje z drugimi bitji.

Moj duhovni razvoj se je začel zelo zgodaj. Takšna je pač bila moja pot. Že v osnovni šoli sem doživljala številne duhovne izkušnje in se ukvarjala s vprašanji, s katerimi se ljudje ukvarjajo v zrelejših letih. Morebiti je to na nek način celo lažje, ker takrat plast socializacije še ni tako debela kot z leti. Seveda mi je življenje prineslo veliko težkih preizkušenj – preverjanje znanja in novo znanje sta vedno dobrodošla (smeh). Nikakor pa težke preizkušnje ne smejo biti naš podzavestni vzorec.

Omenjaš sobivanje z drugimi bitji in prej sva se pogovarjali o konfliktih, ki jih nosimo, ter o odnosih. Kako pa ti, glede na tvoje visoko stopnjo zavedanja, vstopaš v odnose? Kako jih rešuješ, kadar je potrebno – je sploh potrebno? Predstavljam si, da pri tebi vse teče kot po maslu.

Le kje bi delali takšno perfektno maslo (smeh). Poleg tega odnose kakovostno rešujemo skupaj, odnos je dialog in ne monolog. Prav tako nisem kakšen gurujski slavospev, kar si danes že omenila. Res pa je, da ljubim, kar se ljubi skozi mene. Povem tako, kot je, ne tako, kot bi že lela, da bi bilo. Predstave iz nas delajo "popolne" klišejske podobe, in ko se to združi s pričakovanjem, takšen odnos ni zdrav. To je tako, kot če imas pred sabo jabolko in se prepričuješ, da je ananas. Kaj se bo zgodilo, ko ga poskusis? Razočaranje. In jasno je, da za razočaranje ni krivo jabolko, ampak nosis za svoje nerealno videnje odgovornost sam.

Visoko zavedanje ne pomeni, da ni izzivov. Drži pa, da funkcionaš drugače, živiš drugače, ni stresa, ni konfliktov, pridejo izzivi, vendar si v njih kot roža, ki sodeluje z vetrom. Kot tudi ne pomeni, da ne srečuješ konfliktnih ljudi. Včasih nam življenje pošlje določene osebe med drugim tudi zato, da nas preveri, če smo osvojili lekcijo. Zagotovo si recimo kdaj doživel/a, da si bila po pogovoru s kom zelo utrujena. Bi se torej ta oseba, ta čustveni vampirček, ki te je energetsko izsrkal, moral spremeniti, ker si tega ne zaslužis? Ne, naša naloga ni spremenjati drugih. Sami se bodo, ko bo njihov čas. Naša naloga je, da postanemo toliko zavestni, da lahko imamo ob sebi pet takih vampirjev in nam energija ne odteka.

Zato ravnana takšnih in podobnih ljudi ne obsojajmo. Raje se zahvalimo sebi in življenju za izkušnjo, ker smo ravnali spoštljivo – vsak človek nosi v sebi nekaj dobrega, četudi prepoznavamo zgolj temo. Ne moremo slišati namesto drugega, ne moremo videti namesto drugega, ne moremo čustvovati namesto drugega, vsak ima pravico, da živi in raste, kot najbolje zna. V posteljo ležemo s svojo dušo, in to je najpomembnejše.

Tudi jaz srečujem različne ljudi, če pride do zahtevnih situacij, vedno ravnam spoštljivo in kulturno, kar ne pomeni, da enako prejemem vedno nazaj. In to je povsem običajno. Saj nisem spoštljiva zato, da bi ljudje imeli o meni dobro mnenje, ampak je to moj način komunikacije. Takšnih situacij ne jemljam osebno, povem mirno in ostanem v miru.

Kaj bi bilo dobro, da se v takšnih zahtevnih situacijah vprašamo o svojem ravnjanju?

Ali v pogovoru odgovarjamo spoštljivo in kulturno, medtem ko drugi udeleženec pogovora zagovarja svoj absoluten prav, obsoja drugačno mnenje, je užaljen, izsiljuje, se norčuje, nam vzbuja slabo vest, krivdo in podobno? Ali kljub temu na spoštljiv način zaključimo pogovor? Smo jasno odgovorili na vprašanja, kljub temu, da drugi udeleženec ne sliši, oziroma ne želi slišati odgovorov? Ali vam oseba, ki vam nekaj daje, poklanja ali nudi iz ljubezni, to zavestno ali podzavestno pogojuje ter "meri" in vzbuja slabo vest? Ali morebiti oseba "sicira" vaše besede na način, da v besedah išče vsebino, ki bi vas prikazala negativno, četudi ste izražali dobro? Počne vse to, namesto da bi spraševala in iskala z vami dialog? V tem primeru je čas, da odidete. Zakaj?

Vztrajanje pri tem, da bi nekomu, ki ne skuša razumeti in si razložiti stvari tudi sam, nekaj pojasnil, je prav tako dokazovanje ega. Pustimo si, da smo različni, ne potrebujemo potrditve drugih, ne potrebujemo biti rešitelji, ženske ne potrebujemo biti mame svojim partnerjem, moški ne potrebujejo biti očetje svojim partnerkam. Ženske naj razresijo vzorec očetove punčke, moški vzorec svoje mame. To je dober, a zahteven začetek, za katerega je potrebno iti zelo globoko vase – potrebno je prezrati popkovino. Bodimo torej zgolj ljubimke in ljubimci življenja in ljudi.

Kaj pa ljubezenski odnosi?

Nikoli ne vstopam niti v ljubezenske odnose – oziroma razmerja – niti v partnerske odnose. Ker sem brezpogojna vstopam v partnersko ljubezen, ki je svoboda. Zaupanje in odprtost od prvega trenutka dalje.

<https://www.dobrinasveti.si/veber-glorjana-dr/>

Obstanem in Glorjana nadaljuje.

Odnos oziroma razmerje je struktura med nadrejenostjo in podrejenostjo oziroma odvisnostjo – je veja, ki poganja iz družbenega dogovora in ne iz narave. Partnerska ljubezen je nekaj povsem drugega. Zato je razumljivo, da danes toliko razmerij propade – so tudi zrcalo dogajanja v naši družbi. Takšna kot je korenina, takšne so veje v krošnji.

Dve celoviti osebi vstopita v partnersko ljubezen kot že izpolnjeni bitji, ki se "zgolj" primeta za roke in imata poleg vsak svojega prostora še skupen prostor, ki ga negujeta in spoštujeta. Takšni osebi sta druga drugi navdih, zdravo ogledalo in zdrava komunikacija. Zavedata so, da s tem, ko sta skupaj, lahko njun individualen in skupen razvoj samo pridobi na kreaciji, raziskovanju in zavedanju.

Pa v praksi?

V partnerski ljubezni, v kateri sem, to deluje, zagotovo nisva edina (smeh). Kako pa bo, pa ne veva, skozi najini življenji se rojevajo skupni trenutki in tega sva vesela. Menim pa, da je takšna ljubezen med dvema težko mogoča, če nista oba povezana s prvinskim, osvobojena vseh vlog, religioznih in drugih dogem, običajev, prepričanj in pričakovanj. Ker med takšima človekomoma ne gre več za dajanje ali sprejemanje, ampak za prelivanje. Osvobojena sta predstave, kakšna naj bi bila ženska, kakšen naj bi bil moški in tudi zaradi tega doživljata in ustvarjata partnersko ljubezen in ne razmerja, ki razčlenjuje njuno vlogo, podrejenost, nadrejenost, tip odvisnosti, razmerja in podobno – oba sta kreacija, nenehno pretakanje.

Ali ni to preveč idealizirano? Ali ni bolje biti realist? Velikokrat si danes omenila besedo realnost. Si idealistka ali realistka?

Pravijo, da imamo ljudje radi probleme (smeh), če jih ni, si jih ustvarimo, ker smo v nenehnem iskanju boljšega. Ideali mi niso blizu, spodbujajo željo po popolnosti, ki izvira iz ega. Realist se bo vedno podzavestno bal tako idealista kot modreca, preveč je vezan na objektivnost – na um. Idealist je pa zvezan z iluzijo subjektivnosti – srca. Veliko časa je potrebno, da spoznamo prostor uma in srca. Srce je v naši podzavesti zasidrano kot srčnost, dobrota, sočutje, poleg tega ima pomembno funkcijo pri transformaciji in kroženju energije. Vse to drži, vendar naš razvoj potuje iz uma skozi srce, kar pojasnjujem zelo posplošeno. Srce ni zadnja postaja, je "zgolj" postaja do naslednje. Ko izkusiš in živiš tudi naslednjo, se hvaležno nasmehneš prejšnji postaji in se predajaš tistem, kar ti je bilo prej nepoznano.

Torej nisi niti idealistka niti realistka?

Zakaj bi bila ena ali druga polovica, če sem lahko celota? Celota je sestavljena iz protislovij, v njej realist in idealist izgineta v drug drugega – raztopita in prelijeta se. Ta celota je mistika, ki nima več pol resnic – iz celote ni več poti nazaj. In če vprašam, kaj si: ocean ali kapljica? Mistik je oboje hkrati, njegova izkušnja je absolutna in izražena protislovno.

Mističarka torej ...

Pesem *Imenovanja* iz zbirke *Razkošje* se prične nekako takole: "Vprašaš me po imenu in sem tiho. Vprašaš po priimku. Ponovim se. Ne dajaj mi podpisa, ne poimenuj me, ne kliči name pomenov, dogodkov, sklepov, ničesar nimam, kar ne bi bilo že pred mano, nič ni bilo nikoli moje, a ne samo v mojem, tudi v tvojem me ni. Kjer se me dotakneš, je prehod, nekaj redkejšega od zraka, listje drevja in zatem metulj. Nekaj me poganja skozi letne čase, odprto je na vse strani. Skozi modrino plavajo oblaki in dež polaga hiše v spanje. Življenje me je namčilo od znotraj, za očmi, pod kožo so tolmuni, ki jih nosiš, zato me ne sprašuj o hitrosti, moja tišina je brez dejanja in nikar ne misli, da ustvarjam, to ni sprememba, izginotje ali kaj za uporabo, to je igra ..."

Lahko bi jo poslušala ure in ure.

Glorjana, ko sva se dobili pri tebi, sem odšla na toaleto. In moram te vprašati, ker sem bila ganjena: nobene plastike nimaš, nobene kupljene kozmetike in precej stekleničk z barvastimi vsebinami?

Ja, vse je domače in naravno, tudi zobna pasta (smeh). Enako kot prehrana ali šport, je tudi to način življenja, ki daje posebno zadovoljstvo, ko veš da si duhovno in telesno eno z naravo. Že kot najstnica sem rada mešala kozmetične pripravke – pravim jim "zvarčine" (smeh). Je pa res, da jih je precej, ki si jih videla, delo mamine sestrične. Nekaj je pa tudi mojega, rada raziskujem zdravilne učinke rastlin na telo. Tudi to mi je oblika meditacije. Nisem vedno živila zdravo, v življenju imamo različna obdobja, a se je tisto, kar je dobro za moje telo in dušo naravno stopnjevalo. To gre z roko v roki z duhovnim razvojem. V tistih barvastih stekleničkah so pa različna olja.

Srkneva še malo minestre in prvi del pogovora se zaključi sam od sebe. Glorjana pogleda nekam daleč in reče ...

Hja, kot da nič ni končno in nič neskončno, vse zgolj odprtina za trenutek.